

et nyt Arrangement vil komme istand ved Anvendelsen af Londonnerprotocollens Artikel 2.

Men hvad vil da see ved dette Arrangement? Da vil det ikke komme istand, blot fordi Stormagterne erklære, at Landene ogsaa i Fremtiden skulle blive sammen — det er ikke Reisgrunden —, men det vil komme istand, fordi Landene for største Delen have en ubestridt og med Hensyn til Lehnshertugdømmet Holsteen en paastaet Ret til at blive sammen, og for at det sidste tvivlsomme Punkt ikke skal forarsage Brydning og Bristning, træde Stormagterne til og udjevne Sagen efter den danske Konges Forslag. Dette er den rigtige Opfattelse, og forat denne Opfattelse kan blive klar, forat der ikke i hvad vi nu foretage skal kunne søges og findes en Indrømmelse af, at hvad vi have kæmpet for i 3 Aar, ikke var saa ganske sandt og rigtigt, dersom skulle vi bestemt udtale og bede Hans Majestæt at udtale, hvad Meningen er. Vi forlange intet Nyt, vi forlange ikke en Udtalelse, hvori der staaer en Tøddel Andet end hvad der stod i Circularnoten af 1851, og derfor beder jeg de Herrer, som ville tale for denne Anskuelse, at de dog for Guds Skyld ikke ville tale om Slesvig alene; det er ikke Danmark-Slesvig, der tales om; nei! det er det danske Monarchie i sin Heelhed, det er Danmark til Elben, det er Danmark med Altona, Pinneberg og Lauenborg, og det er Danmark ogsaa med Lehnshertugdømmet Holsteen, fordi vi paastaae, at det hører med til den danske Krone, — skøndt vi med Hensyn til det sidste maae bede Andre, at de ikke ville modsiges os. Det er dette, som forekommer mig at være af en saa overordentlig Bigtighed, det er dette, hvori vi aldeles ikke ere bundne ved nogen Overenskomst med Udlandet, heller ikke ved nogen forudfattet, efterhaanden dannet Mening hos Udlandet; — thi en saadan Mening gjælder ligesaa meget som en Overenskomst. Her ere vi virkelig paa et Punkt, hvor vi kunne afgjøre Sagen selv med vor egen Regjering. Jeg har hele Tiden forstaaet det, saaledes, at Regjeringen ikke var utilbøielig til at finde sig i hvad vi her fordre. Enkelte af os havde paa et tidligere Stadium havt særdeles god

Grund til at antage, at Regjeringen ikke vilde være utilfreds med en Antagelse af Budskabet i den Form, som jeg har antydet, og jeg kan i hvad Premierministeren har yttret under disse sidste Forhandlinger ikke finde den mindste Grund til at antage, at Regjeringen nu vilde modsætte sig en saadan Antagelse. Premierministeren har sagt, at Regjeringen ikke saa nogen Anledning til selv at anmode Hans Majestæt om at modificere sit Budskabs Form; maafee Regjeringen dog nu vil see, at der kan være en Anledning til Forandring; men vi maae i ethvert Tilfælde haabe, at den, om den end ikke finder nogen Grund til at andrage paa en Forandring, dog ikke vil modsætte sig en Antagelse i den forandrede Stillelse. (Hør!).

Jeg troer, at jeg idag har talt tydeligt; jeg er vis paa, at jeg har talt forsonligt, og jeg har neppe nogensinde i høiere Grad ønsket, at der maatte ligge nogen overtalende Kraft i mine Ord. Jeg troer, som jeg begyndte med at sige, at tale Legitimitetens, det hele danske Monarchies, det til Elben gaaende danske Monarchies Sag, idet jeg taler for Budskabets Vedtagelse i en saadan Form, at vi ikke opgibe det gamle Monarchie og skabe et nyt, men forplante det gamle (Hør! Hør!).

Formanden: Da ikke saa Talere ere indtegnede, skal jeg slutte Dagsmødet og bestemme det næste Møde til i Morgen Kl. 12, og bliver da selvfølgelig Dagsordenen:

Fortsættelse af 1ste Behandling af Sagen angaaende Arvesølgen.

Mødet hævet Kl. 4^{1/2}.